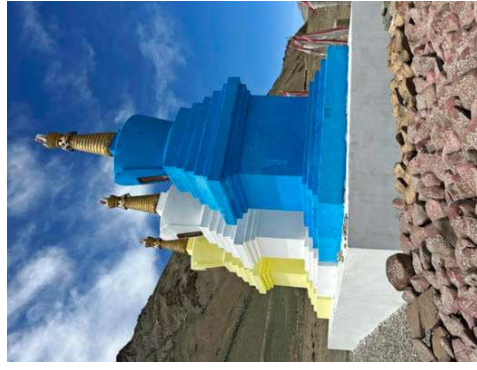

Fietzend door de

HIMALAYA

BEN JE IN VOOR EEN VEELZIDDIGE,
VERDIEPENDE, BETROKKEN BLIK
OP DE WERELD? LEES HET BOEK
FIETSEND DOOR DE HIMALAYA.
HET ZIT VOL KENNIS, SCHEPPE
OBSERVATIES, WIDSHEID ÉN
FIETSAVONTUUR.

“Met mijn fiets kreeg ik ook al snel een goeie band. Ik heb hem naar mijn grootvader Dirk genoemd, die ik nooit gekend heb. Hij stierf toen mijn moeder pas drie was. Op foto's ziet opa Dirk eruit als een stoere, krachtige man. Zo voelde mijn fiets ook, dus dat werd Dirk. Daar had ik trouwens geen haat-liefdeverhouding mee. Geen enkele leuke band of andere kuren! Mijn Idworce is betrouwbaar, degelijk en sterk. Als ik in een guesthouse sliep, stond Dirk trouwens naast mijn bed om hem te beschermen tegen bewonderende blikken en grijpgrage handen. Er hangt wel een prijskaartje aan zo'n stalen ros. Ik durfde als mensen onderweg vroeger hoewel ik voor Dirk betaald had niet de ware prijs te noemen. De wegwerkers die dagelijks de op de weg gevallen stenen moeten verwijderen, verdienen in hun hele leven waarschijnlijk niet zoveel als mijn Dirk kost.”

‘MIJN ERVARING IS EIGENLIJK ALTIJD DAT VREEMDEN VRIENDEN WORDEN’

hoge pas, en daarna freevheelen door een kloof met fantastische rotformaties en *badland* erosie. “Een dieptepunt is toen ik bijna werd geschept door een inhalende vrachtwagen, die mij niet had gezien. Ik fietste gelukkig niet aan de kant van de afgrond, maar kon met Dirk en al in de berm duiken naast een rotswand.”

Heb je tips voor startende fietsreizigers?
 “In mijn boek staat een foto met een spreuk die de Border Road Organisation langs de weg heeft gezet: *If you can dream it, you can do it.* Dus dat is mijn belangrijkste advies: dromen in daden omzetten. Als je de mogelijkheid hebt, gewoon gaan. Tja tips... kies als je een fietstocht door zwaar terrein gaat maken voor een fiets die tegen een stootje kan. “Ik neem eigenlijk nooit een leesboek mee, wel een dagboek. Dat wordt eveneens een vriend. Schrijf dan niet alleen op: ‘Het uitzicht was ogverblindend, of de dag was zwaar’, want dan weet je jaren later niet meer waarom het zo pitrig was of wat er zo mooi was. En ik heb onderweg altijd vingerpoppetjes bij me. Die wegen niets en het is een leuke manier om onderweg contact te maken met kinderen en ouderen.”

tot geen wegen. Maar tijdens deze tocht bracht mijn fiets Dirk – ja, mijn fiets kreeg een naam en werd een echt maatje – mij meer in contact met de bergwereld. Wanneer ik die route met een lokale bus doe, dan blijft ik meer toeschouwer. Dan rijd ik langs de bergen, kijk er vluchtig naar, maar kan niet stoppen. Op de fiets ben ik echt in de bergen en voel de elementen. Ik kan stilstaan waar ik wil, afstappen waar het mooi is of waar ik bijzondere mensen ontmoet. Te voet zijn dergelijke lange afstanden eigenlijk niet te leggen. Of je moet heel veel tijd hebben. Dus tijdens deze reis zorgde mijn fiets absoluut voor vrijheid.”

Wat leerde je over jezelf op de fiets?

“Dat je nooit te oud bent om iets nieuws te leren; natuurlijk een beetje een dooddoener. Iedere Nederlander heeft wel een fiets, of twee, in een schuurje staan. Ik heb een fiets lange beklimmingen rijden, laat staan via bochten naar beneden fietsen. Ik heb vroeger op een normale fiets wel eens een gigantische smak gemaakt en heb als herinnering nog een litteken. “Eerst was ik wat huiverig toen ik tijdens oefentochten in Limburg nog niet precies wist hoe te remmen in afdalingen, bang om te vallen. Het werd steeds leuker om met mijn vakantiefiets te ervaren dat ik mezelf en de fiets kon vertrouwen en dat het haast een verlengstuk van mezelf werd. Een beetje zoals je tijdens ijsklimmen vertrouwt op je stijgers en ijsbijlen als verlengstuk van jezelf. Tja, wat heb ik over mezelf geleerd op de fiets? Toch vooral dat ik fietsen erg leuk vind.”

Waarom gaf je je fiets een naam?

“Toen ik een 3.000 kilometer lange bergtocht van Zuid- naar Noord-Noorwegen maakte, deels te voet en in de winter op ski's, had ik een slee meegenomen. Dat werd, hoewel het maar een stoffelijk ding is, een maatje. Die slee werd Kees en daar had ik een haat-liefdeverhouding mee. Zeker als ik Kees met 30 kilogram bagage over een steile sneeuwghelling naar boven moest slepen.

Myra de Rooy (1957) is goloog, bergbeklimmer en schrijfster. Ze is gefascineerd door de bergwereld en zijn bewoners, en maakte veel solo-tochten in afgelegen gebieden in Tibet, Ladakkh, Nepal en Noorwegen. In 2022 maakte ze een 1100 kilometer lange fietstocht door een van de spectaculairste berggebieden ter wereld: de Indiase Himalaya. Daarover schreef ze het boek Fietsend door de Himalaya. Ze reed er door uitdagend terrein; op grote hoogte over slechte wegen. De adembenemende vergezichten en bijzondere ontmoetingen met de bevolking maakten haar tocht onvergetelijk. Een gesprek met een bijzondere ontdekkingsreiziger en op pagina 110 een leesfragment uit het recent verschenen boek.

In Hoofdstuk 1 van Fietsend door de Himalaya zeg je: ‘Eigenlijk ben ik geen fietser, eerder een bergwandelaar en een klimmer. De bergwereld geeft een gevoel van opperste vrijheid. In dat ongetemde terrein heb ik door de jaren heen het meeste over mezelf geleerd.’ Zou je jezelf na deze fietsexpeditie, en alle fietstochten die je ter voorbereiding maakte, nu wel een fietser noemen en zo ja, waarom?

“Ja, ik zou mezelf nu zeker een fietser noemen. En dan niet omdat ik tijdens mijn eerste lange fietstocht meteen zo'n 4.000 kilometer fietste – van Amsterdam via Duitsland, Polen en de Baltische staten naar Finland. En ook niet omdat ik fietser over 5.000 meter hoge passen in de Himalaya. Nee, ik noem mezelf een fietser omdat ik gewoon graag op mijn fiets zit en lange tochten maak. Het fietsen is er eigenlijk als een soort cadeautje bijgekomen en het is bovendien prima met bergwandelen te combineren. Dus voor mij geen wandelen of fietsen. Nee, wandelen én fietsen! Wat dat betreft misschien jammer dat ik het niet eerder heb ontdekt.”

Hoe verjaar je op de fiets vrijheid in de bergen?

“Wandelen kan je makkelijker zwaarderen inslaan of een bergtopje meepakken. Dat geldt zeker in het terrein waar ik in de Indiase Himalaya doorheen fietste, want je hebt daar weinig